

Tidskrift for international solidaritet

gala

82, efterår 2017

Vestindiens tre dronninger

I 1878 startede tre slavekvinder fra St. Croix et oprør mod den danske regering med krav om bedre leve- og arbejdsvilkår. Under oprøret blev store dele af Frederiksted ødelagt af brand. Revolten er kendt i dag som "Ildebranden", og de tre kvinder er kendt som "Dronning Mary, Dronning Agnes og Dronning Matilde" - Vestindiens tre dronninger.

Leder.....	3
------------	---

Et demokrati i dårligt lys	4
----------------------------------	---

Partnerskab med Afrika	8
------------------------------	---

Festival, solidaritet og antiimperialisme!	10
--	----

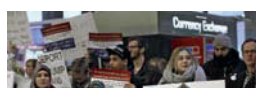
Kampen om Venezuela intensiveres.....	12
---------------------------------------	----

Yemen: Hungersnød, krig og kolera	17
---	----

Nakba for altid.....	20
----------------------	----

En farlig radikalisering.....	23
-------------------------------	----

Opgør med den pseudohumanitære dronekrig	27
--	----

Forestillinger om Vestindien	28
------------------------------------	----

Digt: AFSAVN	30
--------------------	----

GAIA udgives tre gange årligt af Internationalt Forum (IF). IF er en ungdomsorganisation, der siden 1970 har været aktiv i oplysningsarbejde om fortrinsvis den 3. Verden, indsamlingsarbejde til folkelige organisationer og frihedsbevægelser, protestkampagner mod krænkelse af menneskerettigheder samt udsending af unge til arbejde i folkelige organisationer i den 3. Verden. Geografisk er arbejdet koncentreret om Latinamerika, Mellemøsten, Sydøstasien, EU og Baskerlandet.

Redaktion:
Morten Ranum,
Peter N. Christensen, Sigrød L. Dahl, Lars Ploug, Michael Schøldardt, Ole Timotej.
Ansvarshavende redaktør:
Michael Schøldardt
Artiklernes indhold udtrykker ikke nødvendigvis redaktionens holdning.
Oplag: 1.000
Tryk: Eks-Skolens Trykkeri
ISSN: 0908-2492

Internationalt Forum
Griffenfeldsgade 41
2200 København N
Tlf: 35 37 18 89
gaia@internationaltforum.dk
www.internationaltforum.dk
Medlemsskab af IF inkl.
GAIA-abonnement: 100 kr.
pr. år.
Særskilt Abonnement: 200 kr.
pr. år.

gaia

Leder

Israel og den diktatoriske sædvane

Regeringen i Israel har taget initiativ til at lukke den arabiske TV station Al Jazeera. Det er en gammel nyhed, at politikere i "Mellemøstens eneste demokrati" angriber pressen, men bemærkelsesværdigt at de henviser til diktaturer i nærområdet som inspiration.

Al-Jazeera (AJ) har længe været en torn i øjet på staten Israel. Men den Qatar-baserede TV-stations dækning af sommerens uroligheder omkring Al-Aqsa moskeen i Jerusalem har i særlig grad vakt mishag hos Premierminister Netanyahu. Han har tidligere beskyldt AJ for at propagandere for både Islamisk Stat, terror i almindelighed og Iran. Nu har fremtrædende politikere fra Netanyahus regering åbent lanceret planer at lukke AJ's afdeling i Israel og fratage stationens journalister deres presseakkreditiver.

Det er ikke nyt, at Israel angriber udenlandske pressefolk for direkte eller indirekte at hjælpe terrorister. Det skyts bliver ustandseligt fyret af, for det ligger i statens selvforståelse, at dens politik over for palæstinensere som ydre fjender per definition er motiveret af forsvaret mod terrorisme. Samme figur går igen hos mange internationale medier, der trods den eksplicit racistisk motiverede undertrykkelse af palæstinenserne lykkes med enten at forstå Israel eller med at begrave det åbenlyse i fabrikeret kompleksitet.

Derfor er det også let at forstå, at en TV-station som AJ, der rapporterer nøgternt til den "arabiske gade" på arabisk og til den internationale offentlighed på engelsk, ikke ligefrem er den foretrukne kop te for israelske politikere.

Men mærkelig er alligevel den begrundelse, som den israelske kommunikationsminister Ayoob Kara gav, da han i begyndelsen af august fremlagde mere konkrete planer om at forbyde

AJ. Karas begrundelse var, at Israel med sine planlagte skridt mod den uregerlige TV-station egentlig bare fulgte andre i regionen, der havde gjort det samme.

-På det seneste har næsten alle lande i vores region konkluderet, at AJ støtter terrorisme og religiøs radikalisering. Når man tænker på at alle disse lande har fastslået, at Islamisk Stat, Hamas og Hizbollah og Iran bruger Al-Jazeera til egne formål, er det klart, at vi bedrager os selv, hvis ikke vi drager den samme konklusion, erklærede Ayoob Kara.

Landene, han henviste til, er blandt andet Saudi Arabien, de Forenede Arabiske Emirater, Egypten, og andre af de lande som i begyndelsen af juni forenede sig mod Qatar for at få det lille og styrtende rige kongedømme til at slå ind på den rette og aggressivt anti-iranske kurs.

For det handler selvfølgelig først og fremmest om at begrænse iransk indflydelse i regionen, men altså også om at få Qatars ledere til at lukke AJ. Stationen har ikke været ked af at give taletid til oppositionelle kræfter, der af forskellige politiske grunde er magthaverne fjendtligt stemt. Så det ville faktisk være underligt, hvis ikke Saudierne m.fl. greb chancen for at kræve AJ lukket nu, presset var på Qatar.

Man skulle imidlertid tro, at Israel ville foretrække at give andre grunde til sine angreb på den fri presse end sædvanen i rædsomme diktaturer. De nye rollemønstre er netop de diktaturer, som politikere fra og apologeter for "Mellemøstens eneste demokrati" altid har peget på som legitimerende kontrast.

Det er ikke længere "vi er trods alt et demokrati, og det eneste i Mellemøsten". Det er "vi gør bare som Saudi Arabien".

Et demokrati i dårligt lys

Af Vibeke Nielsen

'Under G20-protesterne i Hamborg i juli blev de grundlæggende borgerlige rettigheder udfordret af de tyske myndigheder. Politiet overtog byen og regerede uden hensyntagen til magtens tredeling. Den forvaltning af magten, skræmmer folk fra demokratisk deltagelse.

At rejse til Hamborg er suspekt i dagene omkring G20-mødet. Ved grænsen indsamler politiet alle pas og registrerer dem. Så er man kommet på verdenskortet som mistænkelig. Aktivister, der overnatter lovligt i Hamborgs parker, bliver kontrolleret og registreret. Også bag ryggen på gæster på hoteller og vandrehjem forsøger politiet at indsamle data. Hostelindehavere har under

og efter G20-mødet fået besøg af politi, der kræver udlevering af gæstelister fra perioden. Ingen ved, hvor længe registrene over rejsende og overnattende bevares. Eller hvad de skal bruges til for fremtiden.

Frygten for den politisk begrundede grænsekontrol får vores rejsegruppe til at fraråde folk at bære eksplicite politiske budskaber på T-shirts under rejsen. Dermed har vi allerede vekslet den ene borgerlige rettighed for den anden; givet ytringsfriheden i bytte for retten til at bevæge sig. Vi rejser som folk uden politiske ansigter.

Andre, der ikke vælger samme taktik, bliver udsat for store forsinkelser og i nogle tilfælde overgreb. Værst går det ud over "Sozialistische Jugend Deutschlands - Die Falken", som er en

G20

G20 (The Group of Twenty)

G20 er en sammenslutning af regeringerne og centralbankerne fra nogle af verdens 20 største vækstøkonomier og industrinationer. Det er dog ikke ensbetydende med, at et medlemskab er afhængigt af størrelsen på landets økonomi. Medlemskab er således vilkårligt og afhængigt af de siddende medlemmers velvilje, samt inviterede medlemmers interesse.

G20 blev grundlagt i 1999, som reaktion på den daværende finanskrisen i Asien og den stigende globalisering. Siden 2014 har G20 erstattet den gruppering, som gik under navnet G8. G8 var i lighed med G20 en sammenslutning af de største økonomier, men med den forskel, at G20 kun inkluderede lande, der betragtede sig selv som demokratier.

G20 har fra begyndelsen haft en uformel struktur uden sekretariat og er primært et internationalt forum for debat, der kan have varierende emner på dagsordenen, men hvis hovedfokus er finansielle forhold på et i stigende grad globaliseret marked.

De faste medlemmer er: Sydafrika, Canada, Mexico, USA, Argentina, Brasilien, Kina, Japan, Sydkorea, Indien, Indonesien, Saudi-Arabien, Rusland, Tyrkiet, Frankrig, Tyskland, Italien, Storbritannien, Australien og EU.

Tyskland har i 2017 præsidentskabet. Derfor er den tyske regering med forbundskansler Angela Merkel i spidsen vært for G20-mødet i Hamborg. Hun har lovet at sætte bl. a. kontrol med migration på dagsordenen.

venstresocialdemokratisk børne- og ungdomsorganisation. De bliver på deres rejse fra Nordrhein-Westfalen til Hamborg standset og fængslet i fire timer. Nogle af de mindreårige medlemmer bliver bedt om at tage tøjet af over for politiet. De får ingen sigtelser, men en ordentlig skræk i livet.

Myndighedernes skræmetaktikker virker ved at indskrænke befolkningens mulighed for, lyst til og mod på demokratisk deltagelse. Registreringerne, kontrollerne

og tilbageholdelserne skaber en kriminaliserende stemning omkring politisk aktive, som har betydning længe efter G20-mødet er slut. Men de metoder er langt fra de eneste, der tages i brug. For den brede folkelige protest mod G20 stækker de alle mulighederne for at sige noget, blive hørt og taget seriøst. Ikke mindst når mainstreammedierne, der skulle fungere som demokratiets vagthund, i stedet vælger at dække kriminalstof og jage sensationer.

Velkommen i håndjern

For at kunne handle politisk velovervejet, koordineret og målrettet sammen er forsamlingsfrihed og frihed til at bevæge sig nødvendigt. De friheder og muligheder danner basis for, at man kan møde ligesindede, diskutere friske erfaringer og politiske holdninger, blive enige og handle på den fælles politiske overbevisning i en fart. Men under G20-mødet har myndighederne pakket værktøjskassen med snu trick, for at ødelægge for-

udsætningerne for praktisk demokratisk samtale og handling.

Byen er en befæstet scene med et dødstille indre og et kaotisk ydre. Da vi når over bygrænsen ved ankomsten om torsdagen, cruiser bussen rundt i timevis på grund af politiets massive afspærringer af bykernen. Langt om længe på vej videre i et S-tog kan vi fra togvinduerne se, hvad der ligger på den anden side af det trafikkaos, som bussen har forsøgt at navigere i: En tom spøgelsesby, hvor de eneste transportmidler tilsyneladende er politiets, og de eneste ansigter sidder på betjente.

Myndighederne hæmmer ikke blot friheden til at bevæge sig ved hjælp af grænsekontrol, politikæder og vandkanoner. Bybusserne kører ikke, og togstationer bliver vilkårligt lukket ned. Brug af offentlig transport er forbundet med tilfældige anholdelser af rejsende i fredelig tog. Eller perroner fyldt med betjente i kampuniform, uden skygge af ballade på stationen fra de rejsendes side.

Sent torsdag aften er vi vidner til, at en ung mand med et paralyseret ansigtsudtryk står omkring af omkring 40 kampklædte betjente på en perron. Han får taget håndjernene af. De har anholdt den forkerte, men han har mærket kærligheden. Og alle passerende i toget kan se, hvad der også kan ske for dem.

I bevidstheden bliver de scener forbundet med ture hjem fra demoer og til politiske møder. Eller med rejser ud til de aktivistcamps, som oprindeligt var planlagt tæt på G20-mødet, men som myndighederne har fået flyttet langt ud af bykernen med et forsamlingsforbud som begrundelse.

Fra forsamlingsforbud til udgangsforbud

Hamburg er i G20-perioden delt ind i zoner, hvor de almindelige borgerligt demokratiske spilleregler helt officielt er ophævet. "Blå zone" udgør den yderste zone. I den "Blå zone" er indført forsamlingsforbud. Den dækker et areal på ikke mindre end 38 km², dvs. stort set hele Hamburgs centrale del i en bred tange fra havnen og op til lufthavnen.

Inden for det areal skal G20-deltagerne og deres hjælpere transporteres, mødes og lade sig underholde med musik og afslapning. Zonerne sikrer, at demonstranterne aldrig møder G20-deltagerne. Men de sikrer også, at størstedelen af Hamburgs befolkning ikke bliver øjenvidner til demonstrationerne og blokaderne, men er tvunget til at forstå dem gennem et mediefilter.

Forsamlingsforbuddet ligner til tider i praksis et udgangsforbud. Politiet inddrager løbende

nye zoner til deres brug. En sektion af gaden, som vores gruppe bor i, bliver fredag aften indtaget til parkeringsplads for politibiler. Det betyder, at gaden er blokeret af kampklædte betjente, da vi forsøger at komme hjem for at sove.

Vi bliver i første omgang nægtet adgang, men bliver til sidst ledt hele vejen ned ad gaden til hoveddøren mens vi holdes i skak af kamp- og hjelmklædt betjente. Først da vi har låst os ind til vores overnatningssted, slipper de os.

Demokratisk aktivitet er kriminalitet

Det specielle ved politiets metoder under G20 er, at ingen kan vide sig sikker. Politiets taktik under store demonstrationer i den vestlige verden plejer at være en opsplitning af demonstranterne. Formålet er at adskille folk, som politiet kalder "ballademagere", fra øvrige demonstrationsdeltagere og tilskuere. I Hamborg er taktikken tilsyneladende den modsatte.

De fleste demoruter ligger på den nederste rand af den "Blå zone" og bliver ofte omdirigeret af politiet, så de ender ved Landungsbrücken, der er et turistområde ved havnen. Følelsen af træls nytteløshed kravler op af nakken, når man

igen og igen tager den samme tur, flankeret af tungt politi-isenkram og maskerede specialstyrker. En tomgangstur der gang på gang afsluttes med flugt for at undgå hele voldspakken af gas, peber, stokkeslag og vand.

Ved Landungsbrücken bliver aktivister blandet med turister med rullekufferter, børnefamilier og folk, der nyder solen på plænen. Når folk så er fanget i det område, bliver de fjernet med vold. Under afslutningen på demonstrationen "Color the red zone" om fredagen er vi eksempelvis midt om eftermiddagen vidner til, hvordan alle tilskuerne, der bare står og kigger på trapperne ved broen, som går op i 12 meters højde, bliver spulet væk af vandkanoner. Politiets opførsel

over for befolkningen minder om den politiadfærd, som er beskrevet i historiebøger fra før indførelsen af det borgerlige demokrati. Politiet laver loven, afsiger dommen og straffer omgående.

Modstandsformer på prøve

For at bryde forsamlingsforbuddet prøver demonstranterne under G20 modstandsformer af. Det første modstandsfor-søg sker ved at planlægge fredelige protestcamps i byen og samtidig gå rettens vej. En af de camps - "Antikapitalistische camp" - skal ligge i byens Stadtpark lidt nordøst for Messehallen, hvor G20-mødet bliver afholdt. Demonstranter søger om godkendelse til den hos bystyret længe inden topmødet, idet den anmeldes som en lovlig demonstration. De får afslag. Så indklager demonstranterne sagen for forfat-

met, hvor bystyret prøver at få campen helt forbudt, ender det med, at politiet spontant ryd-der campen, da de første telte bliver rejst. At gå via retssystemet er altså ikke umiddelbart farbar vej for at sikre de demokratiske rettigheder, viser det sig.

De mere lovlydige campister flytter derefter i lejr uden for bykernen eller rykker indendøre. Imens reagerer de frækkeste lejrarrangører ved at publicere en liste med alle navnene på store og små grønne pletter i Hamborg. Slå jeres telte op her, er budskabet. Overalt. Hele tiden. Bred jer ud over det hele!

At brede og sprede sig er i det hele taget den primære taktiske metode, som demonstranter bruger under G20. Den kan være et effektivt svar på den meget brutale fremfærd fra politiets side overfor de store

spredt ud over byen og derfor mister kontrollen.

Den anden taktik ses i den officielle plan for fredagens store aktionspalet "Colour The Red Zone", hvor små og større aktioner i mange former og farver skal ligge hele vejen rundt om området med forsamlingsforbud med det formål at små grupper trænger ind i zone efter zone helt frem til den "Røde zone", hvor G20-mødet foregår. Da den "Blå zone" er 38 km², er der langt omkring den – og politiet er nødt til at være til stede hele vejen rundt, hvilket de selvfølgelig ikke kan.

Den tredje taktik går ud på at bruge blokader, frem for brede demoer, som modstandsform. Man forsøger simpelthen at sinke mødets fremadskriden ved at sætte sig på vejen eller spærre trafikken med cykler, så mødedeltagernes korteger ikke kan komme videre. Vi er selv med i en spontan blokade af en kortege fra Istanbul, som pludselig opstår ved Reeperbahn midt om eftermiddagen. Naboer, tilfældigt forbipasserende og tilrejsende demonstranter går på et splitsekund sammen om at standse kortegen ved bare at sætte sig ned. Her mærker man, at Hamborg er en meget venstreorienteret by med stor solidaritet og handlekraft. Det tager et helt kvarter, før der er betjente nok til at få den ellers ganske lille og fred-sommeligt siddende blokade væk fra vejbanen.

G20-protesterne bliver en generalprøve på anvendeligheden af modstandsformer, som kan bruges mod en indskrænkning af de grundlæggende rettigheder i det borgerlig demokrati. Det er på høje tid for venstrefløjen at finde endnu flere, da kun er modtræk i forhold til ophævelse af forsamlingsfriheden, der bliver øvet. Vi har også brug for effektive reaktioner på fratagelse af de andre rettigheder.

Politiets opførsel over for befolkningen minder om den politiadfærd, som er beskrevet i historiebøger fra før indførelsen af det borgerlige demokrati. Politiet laver loven, afsiger dommen og straffer omgående.

Foto: En af G20 demonstrationers happenings var sørgeoptog med lerfarvede mennesker

ningsdomstolen. Formålet er at få protestcampen anerkendt som en grundlovssikret demokratisk forsamling. Det lykkes delvist.

Men forfatningsdomstolens juridiske argumenter undergraver alligevel det hele. De fremhæver, at anerkendelsen af campens lovlighed ikke angår spørgsmålet, om det kan være legalt at begrænse forsamlingsfriheden af hensyn til den offentlige sikkerhed. Efter flere ture gennem retssyste-

klassiske demonstrationer, hvor store folkeforsamlinger vandrer fra et punkt til et andet. Der er især tre taktikker, som modgår politiets tilbagevendende voldelige opløsning af dem.

Den første taktik ser vi under "Welcome to Hell", som er den indledende store demo under G20-mødet. Demoen får ikke lov til at gå fra start og opløses med vold. Resultatet er, at politiet nu skal forholde sig til mindst 25 mindre demoer

Partnerskab med Afrika

– eller G20 på bruderov

Af Vibeke Nielsen

Et af de vigtige spørgsmål, der blev diskuteret på G20-mødet i juli, var migration. I den forbindelse havde det tyske præsidentskab for G20 sat "Compact with Africa" (CWA) på dagsorden. CWA er et initiativ, hvis officielle formål er at øge beskæftigelsen i Afrika, så befolkningen ikke rejser til G20-landene for at leve og arbejde. I metoderne til at realisere det mål ligger også slet skjulte ønsker om politiske styring af Afrikas udvikling gennem kontrol med økonomien.

Hele planen for CWA er på G20s hænder. Det eneste afrikanske land i G20 er Sydafrika, som kun sidder med ved bordet på G20s side, ikke på de afrikanske landes side. Initiativet koordineres af det tyske finansministerium. Det blev vedtaget af G20-landenes finansministre og centralbankers ledere ved et møde i Baden-Baden i marts. Initiativet blev igen debatteret ved en konference i Berlin i juni, efter at Verdensbanken, IMF og African Development Bank sammen havde skrevet en rapport, hvori en række finansielle instrumenter anbefales, fordi de ifølge gruppen kan skabe investeringsvenlige rammer i Afrika.

Først i Berlin blev præsidenterne fra udvalgte afrikanske lande inviteret med til debat om

CWA. De samme afrikanske lande var sigende nok ikke inviteret med ved bordet under G20-mødet i Hamborg. G20 kalder det et "partnerskab", men det er noget overdrevet at tale om et "partnerskab" med disse lande, hvis man i ordet "partnerskab" lægger en form for ligestilling.

Indtil videre er der udvalgt otte afrikanske lande, som G20 ønsker at arbejde sammen med fra start. Flere lande vil komme til henad vejen, hvis de selv ønsker det. Konkret er de nuværende "Compact"-lande Elfenbenskysten, Etiopien, Ghana, Marokko, Rwanda, Senegal og Tunesien. I begrundelsen for G20s invitation, ligger det faktum, at 70% af Afrikas befolkning er yngre end 35 år. De udvalgte lande er alle meget unge og repræsenterer derfor et potentiale for hurtig vækst i kraft af deres arbejdskraft. Det er præcis den samme gruppe af unge, stærke mennesker, der ellers kunne drage til Europa.

Et Afrika omskabt i G20s billede

Overfladisk betragtet kan det lyde sympatisk, at G20-landene vil "hjælpe" unge afrikanere med at få arbejde derhjemme, så de ikke er nødt til at rejse væk fra venner og familie. Men værktøjskassen i CWA er fyldt med neoliberale redskaber.

“Partnerskaberne” går ud på, at de afrikanske lande skal skabe et såkaldt investeringsvenligt klima for udenlandske firmaer og den private sektor ved at sænke skatterne for erhvervs- livet og give statsgarantier for beskyttelse af investeringerne og investorerne.

Den udvikling skal understøttes ved, at staterne sikrer en massiv forandring af infrastrukturen. Efter G20s mening sker dette bedst ved, at de afrikanske lande giver økonomiske og praktiske bidrag til at fremme en privatiseret udbygning af alle dele af samfundene inklusiv veje, hospitaler, lufthavne, skoler, kraftværker, vand-, internet- og elforsyning. Formålet er at gøre landene mere fremkommelige for private investorer og derved, ifølge G20, forløse et stort produktivitetspotentiale. Det vil reelt også sige, at Afrika skal omskabes i de store private investoreres billede med henblik på at tilfredsstille deres behov.

G20 sælger idéen om CWA til de afrikanske lande ved at fokusere på, at landene får en stor vitaminindsprøjtning med udenlandske investeringer og som følge deraf flere arbejdspladser. Samt at defår foræret den know how, der følger med, når udenlandske firmaer etablerer sig i et land. Den know-how tager G20 tilsyneladende for givet, at afrikanske firmaer også kan benytte - i en verden, hvor intellektuel ejendomsret er i kraftig stigning og på et globalt marked, hvor det ikke regnes for rentabelt at dele viden med konkurrenter.

G20s værktøjer til at skabe arbejdspladser reducerer lokale folkevalgtes og demokratiske forsamlings indflydelse på, hvad der foregår i landene, mindsker den demokratiske kontrol med den økonomiske og infrastrukturelle udvikling, samt mulighederne for om-

fordeling via skat. Til gengæld åbner CWA landene og befolkningerne op for yderligere udbytning fra udenlandske firmaer med ringe kompensation i form af skatter og afgifter. Der er ingen garantier for en løn, som folk kan leve af i CWA-dokumenterne.

Lån, lån, lån

Konsekvensen af et “partnerskab” under CWA er en gennemgribende omstrukturering af store dele af de afrikanske samfunds lovgivninger og økonomier. Det kan blive meget dyrt for de afrikanske lande og deres befolkninger, der til trods for internationale investeringer, selv står med små skatteindtægter og store regninger for drift og vedligeholdelse af de nye anlæg, samt uforudsete skader på miljø og samfund, der kan følge med store strukturelle forandringer. Hvis den afrikanske befolkning ikke kan betale, så står staterne med en stor ubetalelig gæld.

Et stort spørgsmål er, hvorfra pengene skal komme til skattelettelser og medfølgende tab af offentlige indtægter på den ene side og på den anden side øgede offentlige udgifter i forbindelse med udbygning af infrastruktur. G20 har en “kur” for de afrikanske stater: Lån, lån, lån. G20 vil her hjælpe med finansiel rådgivning i forhold til udbygning af lokale lånemarkeder i lokale valuta, sideløbende med lån fra udenlandske finansielle institutioner.

CWA kan i værste fald udvikle sig til at blive en skruetvinge, som de afrikanske “partnerlande” ikke kan komme ud af. Ikke blot på grund af kontraktlige forhold, men også på grund af de store strukturelle ændringer, som er bekostelige at rulle tilbage eller rulle videre i en anden retning. Og sidst, men ikke mindst, på grund af gæld.

G20s værktøjer til at skabe arbejdspladser reducerer lokale folkevalgtes og demokratiske forsamlings indflydelse på, hvad der foregår i landene, mindsker den demokratiske kontrol med den økonomiske og infrastrukturelle udvikling, samt mulighederne for omfordeling via skat. Til gengæld åbner CWA landene og befolkningerne op for yderligere udbytning fra udenlandske firmaer, med ringe kompensation i form af skatter og afgifter. Der er ingen garantier for en løn, som folk kan leve af i CWA-dokumenterne.

Det vedtagne dokument fra G20-mødet i Hamborg i juli angående Compact with Africa:

G20 Africa Partnership
https://www.g20.org/Content/DE/_Anlagen/G7_G20/2017-g20-annex-partnership-africa-en.pdf?__blob=publicationFile&v=6

Festival, solidaritet og antiimperialisme!

Fra d. 14.-22. oktober i år samles 30.000 progressive unge fra hele verden til den største antiimperialistiske festival siden årtusindeskiftet. World Festival of Youth and Students (WFYS2017) afholdes i den tidligere olympiske værtsby Sotji i Rusland.

Af Esben Hansen

**Medlem af Internationalt Forum
Talsperson for den danske festivalkomité**

Denne nittende udgave af Verdensungdomsfestivalen vidner om festivalbevægelsens genrejning efter Østeuropas sammenbrud i starten af halvfemserne. Festivalen har over årene været afholdt i forskellige lande i Europa, Sydamerika, Afrika og Asien. Det er første gang siden 1985, at den bliver holdt i Europa. De fem festivaler, der har været afholdt de sidste tre årtier, foregik i Cuba, Algeriet, Venezuela, Sydafrika og Ecuador.

Hovedarrangøren af Verdensungdomsfestivalen er World Federation of Democratic Youth (WFDY), der siden 1947 har været en anerkendt NGO af FN og har højeste rådgivende status (ECOSOC General Consultative Status) hos FN's økonomiske og sociale råd. WFDY blev etableret i november 1945 på en international antifascistisk ungdomskonference i London med deltagelse af 437 delegerede og 148 observatører fra ungdomsorganisationer verden over. To år senere afholdt WFDY den første Verdensungdomsfestival i Prag.

En uafhængig festivalbevægelse

WFDYs siddende formand, cyprioten Nikolas Papadimitriou, opsummerede festivalbevægelsens historie i en pressemeddelelse. Om bevægelsens tidlige år skriver han, at "der var mange, der fordømte Verdensungdomsfestivalen og dens formål ved at sidestille grundlaget med Sovjetunionens udenrigspolitik. Men virkeligheden var en anden, og Verdensungdomsfestivalen afviste selv disse fjendtlige mennesker ved at udsende et stærkt budskab om fred, venskab og solidaritet samtidigt med, at den udviklede sig til en egen selvstændig bevægelse."

FN's anerkendelse af WFDY to år efter stiftelsen styrker Papadimitriou's pointe om en selvstændig og uafhængig festivalbevægelse. Men den helt store prøveklud for hans karakterstik var naturligvis halvfemserne, hvor det skulle vise sig, om verdens progressive ungdom fortsat kunne fastholde Verdensungdomsfestivalen som det største solidariske ungdomsarrangement på internationalt plan på trods af forskydningerne i den globale klassekamp. Det lykkedes selvsikkert, for i 1997 stimlede godt 12.000 nye unge fra alverdens lande sammen i Havanna under den stærke parole For antiimperialistisk solidaritet, fred og venskab! Siden har titusindvis også deltaget i Algier, Caracas, Pretoria og Quito.

Netop antiimperialisme er igennem de mange års udvikling af bevægelsen blevet det helt centrale hovedtema for WFDY og Verdensungdomsfestivalen. Festivalen er organisationens vigtigste aktiv. En foreløbig opgørelse viser, at unge fra hele 183 lande, et rekordantal, til oktober vil samles i Sotji og forene deres opråb af denne udgaves slogan i tre vers: Vi bekæmper imperialismen! For fred, solidaritet og social retfærdighed! Stolte over vores fortid skaber vi fremtiden!

De sidste godt tyve års afrikanske og sydamerikanske prægning af festivalen er tydelig, også denne gang hvor WFYS2017 bliver holdt i Rusland. Det viser sig blandt andet i festivalens program, der byder på mange seminarer om vigtige emner på kontinenterne. Men det viser sig også i, at festivalen er dedikeret til den revolutionære legende Ernesto Che Guevara og den nyligt afdøde frihedskæmper fra Vestsahara, Mohamed Abdelaziz. Dagen efter offentliggørelsen af dedikationen d. 5. juni sidste år påpegede det saharawiske netmedie Por un Sahara Libre, at sammenkoblingen af netop Ches og Abdelaziz' ikoner perfekt symboliserer festivalens værdigrundlag om international solidaritet og venskab:

"Disse to frihedskæmpere samlede unge om en fælles drøm, et ideal om en retfærdig verden. På trods af den store geografiske adskillelse over Atlanten, finder man i dag Ernesto Che Guevaras ord på vægge og mure ved skoler i de saharawiske flygtningelejre, og generationer af shawawier, der har studeret i Cuba har fået betegnelsen cubarawis. Lad os håbe, at denne hyldest kommer til at inspirere de tusinder af unge, som deltager i Verdensungdomsfestivalen, til at støtte befrielsen af Vestsahara, den sidste koloni i Afrika."

Festivalmobilisering i Danmark

Helt i tråd med beslutningen om at dedikere den antiimperialistiske Verdensungdomsfestival til Abdelaziz skriver WFDY i den seneste erklæring fra organisationens regelmæssige solidaritetsbrigader til Vestsahara, at saharwiernes kamp imod den marokkanske besættelse er en kamp imod imperialismen. Vi, der er aktive i den danske festivalkomité, har derfor netop fundet inspiration i dedikationen.

På komiteens stiftende møde i København d. 22. oktober sidste år deltog repræsentanter fra bl.a. Internationalt Forum, Enhedslisten,

Socialistisk Ungdomsfront, Ungkommunisterne og 3F Ungdom. Forsamlingen besluttede at lave en kombineret solidaritets- og mobiliseringskampagne med det

På komitéens stiftende møde i København d. 22. oktober sidste år deltog repræsentanter fra bl.a. Internationalt Forum, Enhedslisten, Socialistisk Ungdomsfront, Ungkommunisterne og 3F Ungdom. Forsamlingen besluttede at lave en kombineret solidaritets- og mobiliseringskampagne med det politiske formål at lave oplysningsarbejde om den marokkanske besættelse, undertrykkelse og udplyndring af Vestsahara.

politiske formål at lave oplysningsarbejde om den marokkanske besættelse, undertrykkelse og udplyndring af Vestsahara. Det vigtigste organisatoriske delmål har været at få så mange progressive unge fra Danmark med på WFYS2017 som muligt. Overskriften blev Frit Vest Sahara, et løst organiseret kampagnenetværk der hen over foråret og sommeren har organiseret en lang række arrangementer og aktioner med oplysning om Afrikas sidste koloni.

Historisk set har IF flere gange engageret sig i mobilisering til Verdensungdomsfestivalen, og også denne gang har aktivister fra IF lagt et stort arbejde i kampagnen. Vores anstrengelser har båret frugt: 55 unge fra Danmark drager i midten af oktober af sted til WFYS2017! I kommende numre af GAIA vil vi love at bringe reportager fra festivalen og fortælle meget mere om vores engagement i kampen for et Frit Vestsahara!

KAMPEN OM VENEZUELA

Af Andreas Bülow

Fredag den 11. august erklærede Donald Trump, at han ikke ville udelukke militærangreb på Venezuela. Truslen fra den amerikanske præsident er den foreløbige kulmination på måneders krise i Venezuela, hvor landet er rystet af voldelige demonstrationer der har forsøgt at vælte præsident Nicolás Maduros regering.

Siden 1998 har Venezuelas bolivariske revolution været et vigtigt eksempel for arbejdere og unge verden over. Millioner af fattige gik ind i det politiske liv. Sociale missioner udryddede analfabetisme og skaffede gratis lægehjælp. Et boligbygningsprogram opførte 1,7 millioner huse og lejligheder til fattige mennesker. Men alle disse fremskridt skete uden noget samlet opgør med kapitalismen. Revolutionen stoppede dermed på halvvejen.

Reformerne kunne lade sig gøre i en periode, hvor oliepriserne var høje, og staten derfor havde indtægter, som kunne omfordeles. Men så snart kapitalismen gik i krise – kombineret med andre faktorer, som fx Hugo Chávez død i 2013 – vendte alting sig til sin modsætning. Siden da har Venezuela været præget af en kontra-revolution i slowmotion. En bevægelse som truer med at gøre op med alle de sociale fremskridt og den revolutionære bevægelse selv.

Den nye bølge af højrefløjs-protester startede i april, da måneders dødvande imellem det oppositions-kontrollerede parlament og regeringen kulminerede med højesterets beslutning om at erklære parlamentet for "ikke-funktionsdygtigt". I starten havde protesterne en vis opbakning fra oppositionens bagland og talte adskillige hundredetusinder, men med tiden er de blevet mindre. Protesterne havde primært opbakning i de rige kvarterer, som overklassekvarteret Altamira i Caracas, omend det denne gang formåede at sprede sig til flere afkroge af landet.

Voldskampagne

De fleste af protesterne var ikke fredelige. Maskerede mænd satte barrikader op og nægtede folk at komme forbi. Fascister angreb offentlige bygninger som indenrigsministeriet og endda hospitaler. Politifolk blev overdyngnet med molo-

tovecktails og hjemmelavede brandbomber. Selv militærbasen La Carlota i Caracas blev angrebet med granater, og aktivister fra den chavistiske bevægelse er blevet forfulgt og endda brændt levende.

Enkelte steder, som i områder af delstaten Barinas eller i San Antonio de los Altos i Miranda, intensiverede oppositionen volden i en sådan grad, at der i dagevis var tale om besatte byer. Maskerede barrikadekæmpere obstruerede både trafik og lukkede hele uddannelsescentre ned. Til sidst blev de stoppet, da myndighederne fik genetableret orden.

I alt er 124 mennesker omkommet under protesterne. Ifølge nyhedssiden Venezuelanalysis.com er kun 14 af de døde beviseligt dræbt af venezuelansk politi og militær, mens oppositionen står for 24 direkte mord, 8 færdselsuheld i forbindelse med barrikader, 14 dræbte i forbindelse med

plyndringer og 61 dræbte, hvor dødsårsagen stadig ikke kan fastslås. Oveni disse tal skal lægges snigmord på aktive i den chavistiske bevægelse og revolutionære kandidater til den grundlovgivende forsamling.

Økonomisk krise

Der er ingen tvivl om at krisen er hård. Man mærker det i de venezuelanske familier, hvor kostplaner strammes. Man mærker det på restauranter som er tomme. Og man mærker det i supermarkeder, hvor priserne i reglen overstiger menigmands købekraft.

Alligevel er billedet af et land i totalt kollaps misvisende. Metroen kører som normalt, med undtagelse af de områder hvor der er voldsige demonstrationer. Aviserne udkommer – også dem der kritiserer regeringen sønder og sammen. Børn går i skole og de offentlige universiteter kører videre som før. Det store byggeprogram – Misión vivienda – hvor over halvanden million venezuelanere har fået billige boliger, er også fortsat.

I sundhedssektoren er der krise særligt pga. manglen på medicin. Hospitaler arbejder uden så basale ting som antibiotika. Alligevel forsøger hårdt-arbejdende venezuelanske og cubanske læger at hjælpe deres patienter, ikke mindst i de sociale missioner som Chávez har oprettet.

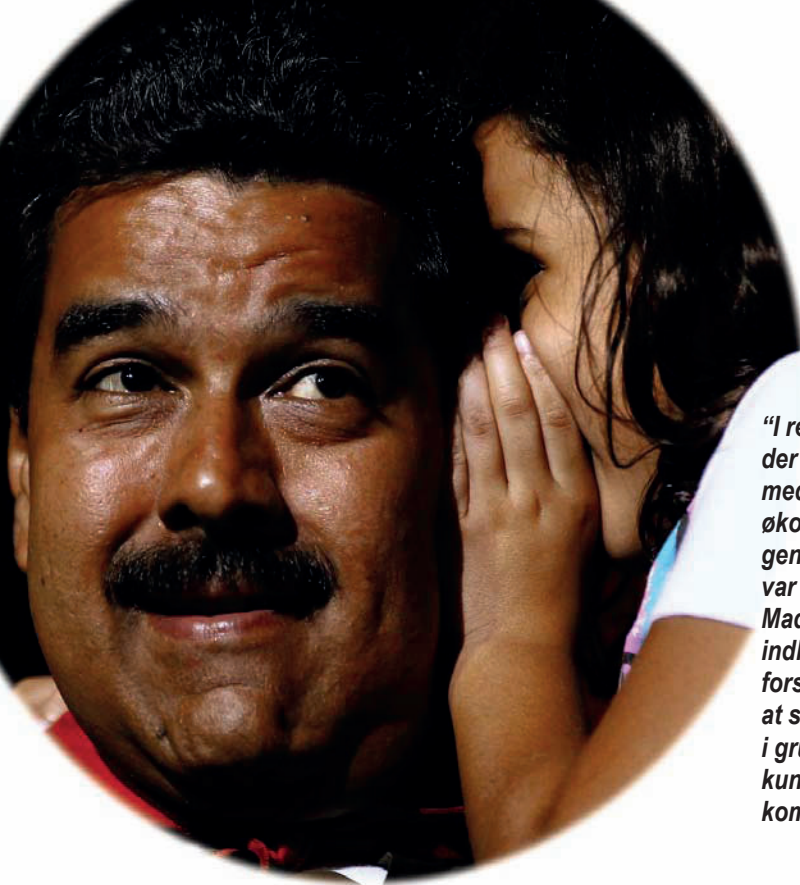
Inflationen skønnes til 800%, og Venezuela havde i 2016 en negativ vækst på 18,6%. Oliepriserne er gået fra omkring 140 til 50 dollars per tønde fra 2014 til 2017.

Socialisme?

Mens borgerlige kommentatorer har hævdet, at det er "socialisme", som er årsagen til Venezuelas krise, så er virkeligheden, at landets økonomi stadig er overvejende kapitalistisk. De seneste tal – fra tredje

INTENSIVERES

"Selvom oppositionen i måneder har appelleret direkte til militæret om at træde ind og lave statskup, så har militæret (indtil nu) vist sig at være loyal mod Maduro-regeringen."

“I revolutionens bagland var der en udbredt utilfredshed med situationen, både med den økonomiske krise og regeringens handlingslammelse. Det var på den baggrund, at Nicolás Maduro i sin 1. maj-tale valgte at indkalde en ny grundlovgivende forsamling. Officielt var formålet at skrive de sociale missioner ind i grundloven, således at de ikke kunne ødelægges af en eventuelt kommende højrefløjregering.”

semester af 2015 – viser, at den private sektor stadig står for 55% af Venezuelas bruttonationalprodukt.

Samtidig har regeringen indført en række reguleringer på kapitalens frie bevægelighed, bl.a. priskontrol og valutakontrol. Det er ikke faldet i god jord hos det private erhvervsliv, som har svaret med investeringsstrejke og direkte valutavindel.

Regeringen har givet enorme tilskud til de private importører, for at de skulle importere de fødevarer, som Venezuela ikke selv producerer. Men i stedet for at importere varer, har de private importører blot sat dollars ind på det sorte marked, hvor de kan veksle pengene med en langt højere avance. Derefter kan de vekslede penge så investeres i benzin eller andre varer, som smugles ud over grænsen til Colombia eller Brasilien og gensælges til vekselbare valutaer.

Ser man på import af medicin, så bruger de private importører 11 gange så mange penge på at importere medicin i 2014, som de gjorde i 2003. Men antallet af varer er faldet med 83 procent i den samme periode. Det samme gør sig gælden-

de for flere andre importvarer. Der bruges flere penge – men ankommer færre varer.

Aftaler med de multinationale

Regeringens svar på krisen har mest bestået i at forhandle med det private erhvervsliv og forsøge at overbevise dem om, at de skal investere. Dertil kommer en række aftaler med de multinationale.

I 2015 igangsatte regeringen et meget omstridt projekt med mineudvinding i delstaten Bolívar, hvor multinationale virksomheder fra Canada, Italien, DR-Congo og Kina får store dele af overskuddet.

Noget lignende er sket med udvidelsen af olieudvindingen i Orinoco-floden, hvor Maduro har underskrevet aftaler med 54 virksomheder, senest med et russisk firma kaldet Rusneft som investerer 500 millioner dollars. Aftalen vil igen betyde, at de multinationale vil tjene massivt på Venezuelas naturressourcer.

Som om det ikke skulle være nok, så har Maduro i maj måned solgt obligationer for 2,8 mia. dollars i det statsejede olieselskab PDVSA til Goldman Sachs.

Eksemplerne viser, at regeringen i dens konkrete politik har taget betydelige skridt til højre, ikke til venstre. Dette er primært sket fordi Maduro er desperat efter udenlandsk valuta og ikke kan se nogen anden løsning på krisen.

Situationen i militæret

Begivenhederne eskalerede den 27. juni, da Óscar Alberto Pérez, en tidligere luftofficer i Venezuelas CICPC-politistyrke, stjal en helikopter og angreb højesteret og justitsministeriet med geværskud og granater fra luften.

Den 6. august vågnede Venezuela så op til nyheden om et angreb på militærbasen Paramaracay i Carabobo-provinsen. En gruppe tidligere soldater og en officer, som var eftersøgt siden 2014, forsøgte at trænge ind på kasernen og stjæle våben. Soldaterne på kasernen greb til modstand, og selvom gerningsmændene formåede at flygte, blev de arresteret i Caracas.

Episoden i Carabobo opsummerer meget godt situationen: Selvom oppositionen i måneder har appelleret direkte til militæret om at træde ind og lave statskup, så har militæret (indtil nu) vist sig at være loyal mod Maduro-regeringen.

Den grundlovgivende forsamling

Da jeg selv besøgte Venezuela i april måned, herskede der et dødvande. I revolutionens bagland var der en udbredt utilfredshed med situationen, både med den økonomiske krise og regeringens handlingslammelse. Det var på den baggrund, at Nicolás Maduro i sin 1. maj-tale valgte at indkalde en ny grundlovgivende forsamling. Officielt var formålet at skrive de sociale missioner ind i grundloven, således at de ikke kunne ødelægges af en eventuelt kommende højrefløj-regering.

Et andet mål fra Maduros side var at mobilisere sit bagland og genvinde initiativet. Særligt spørgsmålet om at få stoppet volden, ved at kunne retsforfølge de skyldige var vigtigt. I flere måneder havde den nationale statsanklager, Luisa Ortega Díaz, været i konflikt med Maduro og beskyldt ham for at være autoritær. På venstrefløjens side var der omvendt mange, som påpegede, at Luisa Ortega Díaz ikke havde gjort noget for at retsforfølge de skyldige for de mange drab og voldsepisoder.

Den 30. juli blev valget til den grundlovgivende forsam-

ling afholdt. Oppositionen valgte ikke bare at boykotte valget, nogle oppositionsledere, som parlamentsmedlemmet Freddy Guevara, appellerede åbent til, at hans støtter skulle obstruere valget og forhindre folk i at stemme. På selve dagen blev mere end 200 valgcentre angrebet, og i Altamira lagde oppositionsfolk en bombe som sårede flere politibetjente.

Selvom oppositionen – bakket op af de vestlige medier – hævdede, at der var valgsvindel allerede inden, resultatet var annonceret, tyder det på, at deltagelsen i valget var massiv. Billeder og videoer fra valgcentre vidner om dette. I områder som Táchira, hvor der er en stor paramilitær tilstedeværelse, var deltagelsen også høj. Venezuelas valgkommission CNE erklærede, at mere end 8 millioner havde stemt, svarende til 42% af de stemmeberettigede, et vigtigt tal, hvis vi tager in mente at oppositionen valgte at boykotte. Både en latinamerikansk valgdelegation med observatører fra Ecuador og Peru overværede processen, ligesom folk fra det spanske parti Izquierda Unida.

Oppositionen i vildrede

Efter hele fire måneder med gadekampe og uro, er oppositionens støtter trætte. De seneste demonstrationer har været mærkbart mindre. Den såkaldte "valgblokade" blev aldrig til noget. Der til kommer, at oppositionen er dybt splittet om den strategi, som skal bruges til at vælte regeringen.

En fløj omkring det traditionelle parti Acción Democrática og dets leder Henry Ramos Allup mener, at den militante taktik med barrikader har tabt. De anerkender, at Maduro ikke kan væltes her og nu og har i stedet valgt at melde sig til regionalvalget, som nu er blevet fastsat til afholdelse i oktober måned.

Partier som Primera Justicia (ledt af Capriles Radonski) og Voluntad Popular (ledt af Leopoldo López og Freddy Guevara) forsøger at tage en midterposition, hvor de både deltager i regionalvalget, men samtidig indkalder til demonstrationer af frygt for ikke at fremstå for "bløde" i deres baglands øjne.

En betydelig del af oppositionen, forankret omkring Maria Corina Machado og hendes parti Vente Venezuela, har valgt at melde sig helt ud af oppositionskoalitionen (MUD) i protest mod valgdeltagelsen. Hun har opbakning fra mange af de mest radikale oppositionsfolk, som kalder sig "La Resistencia" (Modstanden) og består af spredte netværk af barrikadekæmpere, som har forbindelser til det eksilvenezuelanske miljø i Miami.

Trumps udtalelse om, at "militær intervention i Venezuela ikke kan udelukkes", viser lidt

om hvor alvorlig situationen er. Alligevel er det ikke det mest sandsynlige scenarium lige nu. De mere intelligente dele af den amerikanske regering ved godt, at det ville åbne en enorm anti-imperialistisk flanke, som ville give ekstra styrke og solidaritet med den venezuelanske revolution formentlig i hele Latinamerika. Men en intervention kan også tage andre former end ren amerikansk. I Nicaragua i 1980'erne trængte USA lokale contra-krigere til at udføre det beskidte arbejde. Ved slaget om svinebugten på Cuba var det også eksil-cubanere trænet af CIA. Det er ikke fuldstændigt utænkeligt, at en lignende situation kan opstå.

Perspektiver

Splittelsen i oppositionen og styrkeforholdet i hæren har altså forsinket kontra-revolutionens fremmarch, men ikke afbrudt den. Sideløbende med den politiske magtkamp fortsætter den økonomiske krig mod revolutionen.

Situationen er med andre ord uholdbar. Den grundlovgivende forsamling skabte en vis entusiasme i dele af chavismens bagland, men hvis ikke den skrider til kontant handling, vil den gå over i historien som endnu en snakkeklub.

I en interessant udtalelse forklarede den Revolutionære Front Bolívar-Zamora (en sammenlutning af sociale bevægelser som ledes af de landløse bønders organisation), at "de 8 millioner stemmer ikke er en blankocheck til, at den samme ledelse kan regere på den samme måde. De er derimod en klar besked: vi er tilstede og har brug for strukturelle ændringer – og det haster."

At indskrive de sociale missioner i grundloven er ingen garanti for fremtiden. Oppositionen var ligeglade med legalistiske formaliteter dengang, de udførte statskuppet i april 2002. Faktisk opløste de straks det siddende parlament, rev grundloven i stykker og ændrede sågar landets navn med et pennestrøg. Kun massernes mobilisering fik kuppet til at falde sammen og fik Chávez tilbage som præsident.

Den eneste måde, revolutionen kan forsvare sig imod denne økonomiske krig nu, er ved at adressere nogle af de akutte problemer. I første omgang vil det være nødvendigt at ekspropriere bankerne, oprette et statsmonopol på udenrigshandel, droppe subsidierne til det private erhvervsliv og lade staten overtage kontrollen med import og eksport. Disse forholdsregler må presses igennem af de sociale bevægelser, de bolivariiske fagforeninger og de venstrechavistiske strømninger. Der må oprettes komitéer, som kan undersøge korruption og magtmisbrug internt i regeringen. Sker det ikke, vil den bolivariiske revolutions dage være talte.

YEMEN:

HUNGERSNØD, KRIG OG KOLERA

Af Michael Schøldardt

Et forfejlet arabisk forår med efterfølgende borgerkrig kastede det fattige Yemen ud i en borgerkrig. Denne situation er kraftigt forværret efter et års massivt angreb fra Saudi-Arabien.

Med over ½ million smittede har FN kaldt dette udbrud af kolera det værste i nyere tid. Tusinder er allerede døde, og tallet stiger stejlt. Baggrunden er enkel; saudiske bombefly har ødelagt såvel kloaker som vandforsyninger over hele landet, så det store flertal ikke har adgang til rent vand, og et ødelagt kloaksystem får smitten til at brede sig hurtigt. Samtidig har saudiske bombefly sørget

for at lukke landet af for omverdenen ved vedholdende at bombe alle havnebyer og især al-Huadida. Humanitære organisationer melder således, at de ikke kan komme ind med medicin. På saudisk foranledning, og med opbakning fra USA og Vesten, iværksatte FN blokade mod Yemen. Blokaden undtog fødevarer, men siden har saudiske bombefly sørget for at ødelægge denne import.

Saudi-Arabien har erklæret flyforbud over hele Yemen med undtagelse af deres egne bombemaskiner. Hertil kommer, at pengeoverførsler fra yeministiske gæstearbejdere er blevet lukket under henvisning til antiterrorlovene. Ganske ligesom det somaliske al-Barakaat er der lukket ned, uden en retssag er blevet ført.

Yemen er langt fra at være selvforsynende med fødevarer,

og den langvarige blokade gør nu sin virkning også med stor fødevaremangel.

60% af befolkningen får i dag ikke den tilstrækkelige føde, og der er direkte hungersnød nogle steder. FN og humanitære organisationer mener, at 2 mio. børn er i akut livstruende situation af samme årsag.

Hungersnød som våben i krigen

Den humanitære katastrofe er ikke en bivirkning ved krigen. Den er en planlagt og bevidst del af den saudiske strategi for at knække Yemen. Og landet følger sig derved til de lande (det nordøstlige Nigeria, Somalia og Sydsudan), hvor det ikke er tørke, men krige og politiske beslutninger, som skaber hungersnød. For døde, eller rettere de 100.000'ere der står overfor udslettelse, kan det være underordnet, hvad dødens årsag er. Men i Yemens tilfælde står vi over for den

værste anvendelse af død ved hjælp af udsultning, der er set i længe. Sanktioner mod Irak kostede ifølge UNICEF ca. 500.000 livet – det var dengang USA's udenrigsminister udtalte ved dokumentation for 100.000 døde børn, at sanktionerne var det værd. Syriens Assad-regime anvender samme metoder, som USA og dets allierede er dygtige til at udtrykke forfærdelse over.

De grimme spor

Men uanset hvor mange der dør, betragtes udsultning ikke som krigsforbrydelser. Det blev diskuteret i opgøret med nazismen, hvor tyske dokumenter klargjorde, at planen var at sulte store dele af Østeuropas befolkning til døde. Det lykkedes at ombringe blandt andet ca. fire mio. russere på denne måde. En af de hovedansvarlige, den tyske fødevareminister Walther Darré, blev idømt syv års fængsel for plyndring ! og løsladt efter to år! Baggrun-

den for, at de allierede ikke ville dømme på basis af udsultning, var og er naturligvis, at man selv har gjort det, og i øvrigt mener det kan bruges igen.

Derfor er der ikke noget overraskende i, at Højesteretten i England har afvist, at Saudi-Arabien handler i strid med menneskerettighederne i Yemen. I hvert fald ikke med vilje ifølge den høje ret. Den engelske *"The Campaign Against Arm-trade"* havde anlagt sagen for at få standset våbeneksport og anden støtte til Saudi-Arabien. Halvdelen af kendelsen er baseret på hemmeligt materiale! Også i USA er der vægtige økonomiske interesser på spil. Trump har på sit nylige besøg i landet hyldet regimet og dets indsats i Yemen og dets blokade mod Qatar og samtidig underskrevet en våbenhandel på 110 mia. dollars. Dele af våbenhandlen blev ellers suspenderet efter, at et saudisk angreb med amerikanske bomber ud-

Døden i al Ghayil:

Dagen efter Trumps indsættelse som præsident den 29. januar i år angreb en amerikansk deling landsbyen al Ghayil i det sydlige Yemen. Ifølge Trump-administrationen var operationen en succes, men den vil ikke oplyse, hvad formålet var eller redgøre for de mange civile tab. Det blev senere afsløret af Iona Graig fra magasinet *The Intercept* via interviews med de overlevende. Ironisk nok var der tale om en fejl. Landsbyen,

troede de, blev angrebet af houthierne og besvarede beskyddningen. Resultatet blev "i blind panik begyndte helikoptererne at bombardere hele landsbyen". 30 civile blev dræbt heriblandt 16 kvinder og børn. Senator

John McCain erklærede missionen fejlslagen, men Trump svarede, at en diskussion om dette kun vil opmuntre USA's fjender.

slettede 100 mennesker ved et bryllup i Sanaa.

Et dansk datterselskab af det britiske våbenfirma BAE-System fik også en bid af kagen inden, kongehuset besøgte landet. Den danske afdeling af Amnesty sagde i den anledning, at "det er dybt foruroligende, at man har valgt at godkende eksport af overvågningsudstyr til et regime som Saudi-Arabien, der i så udbredt omfang slår ned på enhver, der ytrer sig kritisk. Vi har at gøre med et styre, der holder sin befolkning i et jerngreb, og hvor civilsamfundet lider under chikane, årelange fængselsstraffe, tortur og endog dødsstraf. Den undertrykkelse, der finder sted i lande som Saudi-Arabien, er almindelig kendt og vælger man at sælge overvågningsudstyr til myndighederne, gør man det i fuld vished om, at man dermed bistår regimet i at undertrykke fredelige menneskerettighedsaktivister"

Langtrukken krig

Det er ikke blot den arabiske koalition, der trækkes ind i saudernes krig i Yemen. Allerede i 2015 indgik Saudi-Arabien en aftale med Eritrea, som blandt andet indebar bygningen af en stor militærluftbase i Assab, hvorfra de saudiske bombefly nu letter fra. Derudover deltager eritrianske landtropper mod betaling. Også Sudans præsident Omar al Bashir har indgået aftale, der indebærer tropper til Yemen til gengæld for saudiske penge til Sudan.

I de vestlige medier anses invasionen som en stedfortræder-krig mellem Iran og Saudi-Arabien. Og der er næppe tvivl om, at det er således, at Saudi-Arabien ser på det. Mere uafhængige rapporter afviser dog dette. Derimod er Saudi-Arabien mere aktiv i at påtvinge sine omkringliggende naboer sin vilje. Det gælder i dag Qatar og Yemen.

Det går godt med at slå en masse ihjel i Yemen. Til gen-

gæld går det ikke så godt med udsigten til, at Saudi-Arabien får etableret et lydregime i Yemen. Den tidligere diktator Saleh er upopulær i hele Yemen, og modstanden mod ham og Saudi-Arabien samler gamle dødsfjender. Samtidig smuldrer staten under bombardementerne, og de forskellige stammer har øjnene stift rettet imod at sørge for deres egne interesser.

Inddragelse af den arabiske koalition, Eritrea, Sudan og støtten fra USA og Vesten til endnu en krig vil ikke bringe fred til det forarmede land. Vestlig sanktionerede massemord vil kun skabe større opbakning til terrororganisationer. De interne splittelser i Yemen gør ikke sagen nemmere. Men der er ingen vej udenom. Krigen skal stoppes, grænserne respekteres, blokaden ophæves og en forhandling på Yemens egne præmisser igangsættes.

Yemen:

I 2011 bredte det arabiske forår sig til Yemen med krav om diktatoren Salehs afgang. Oprøret lykkedes kun så langt, at Saleh flygtede, mens hans premierminister Hadi overtog magten. Demonstrationerne fortsatte, og i spidsen var det den shiamuslimske Houti-bevægelse, der har sit centrum i det nordlige Yemen. Da resterne af diktatoren Salehs magtapparat allierede sig med Houti-bevægelsen, fik man hurtigt kontrol over hele landet. USA har rutinemæs-

sigt udført over 50 droneangreb, og Al Qaeda har ligeledes udført en lang række bombeattentater. I 2015 angreb en

Saudi-Arabiske koalition landet med krav om genindsættelse af den tidligere diktator Saleh.

Læs mere på leksikon.org

Tamam, som nu er 76 år, lever stadig i den samme flygtningelejr, som hendes familie flygtede til, efter at de var blevet tvunget i eksil under Nakba i 1948. Mindst 750.000 palæstinensere blev dengang udsat for en etnisk udrenselse. Mellem 1947 og 1948 blev mere end 500 palæstinensiske landsbyer jævnet med jorden for at give plads til jødiske bosættere. Tamam snakker stadig om, hvad der overgik hendes familie under den dramatiske og blodige begivenhed for længe siden.

Kun nogle få år af hendes liv har været fredelige. Så selv om hukommelsen begynder at svigte, er ethvert minde fra hendes barndom – før Israel blev bygget op på ruinerne af landsbyer som hendes – noget, der stadig er nærværende, og noget hun husker med glæde.

Hun mindes stadig smagen af det første stykke chokolade, som hedes broder Salim prøvede at tage fra hende, indtil den anden broder, Ismail, greb ind. Salim forsvandt under den fælles fransk-engelsk-israelske krig mod Ægypten i 1956. Målet for de europæiske magter var at tilbageerobre kontrollen over den nationaliserede Suezkanal, tæmme den ægyptiske præsident Gamal Abdul Nasser og besætte dele af Sinaiørkenen.

På det tidspunkt, da Israel for en kort tid besatte Gazastriben, stak Salim af sammen med en gruppe teenagere. De håbede på at kunne krydse Gazastriben og komme ind i Naqab-ørkenen og derfra videre til Jordan, men fejlberegne situationen og forsvandt allesammen.

Tamam og Ismail brugte år på at lede efter Salim, men uden held. En ældre kvinde, som påstod at hun kunne tale med ånderne, fortalte dem, at Salim var fanget i et underjordisk fængsel. Til sidst antog familien, at han måtte være død og begravet.

Tamams sorg over tabet af Salim forsvandt aldrig, men hun bemærkede: "Gud er gavmild, som han altid er det, for fattige folk. Han gav mig tre sønner og tre døtre."

Tamams mellemste søn Kamil, var en oprører med socialistiske ideer om social retfærdighed og proletariats magt. Han tilsluttede sig den første palæstinensiske Intifada i 1987 og var en af organisatorerne af protesterne. Han arbejdede sammen med andre oprørske unge. De kastede sten mod de israelske soldater, brændte bildæk af og nægtede at slutte med protesterne, selvom konsekvensen

var, at de kunne blive dræbt af de israelske soldater.

Kamal blev anholdt og udsat for en grusom tortur. Han var en tynd, ung, energisk mand, som var inkarneret ryger, men endte som et nedbrudt og skræmt menneske, der døde få år senere. I årevis har Tamam ventet på at blive forenet med Salim og Kamal i himlen.

Tamam har ikke fornemmelse for datoer. Fra hendes hjem i Gaza-Nuseirat flygtningelejr, føles det som om hele livet har været en permanent krig. Ikke en krig, hvor det drejer sig om at overvinde en fjende, men en modgang, der har sejret over

Nakba for altid

hende følelsesmæssigt og taget hendes livslyst.

Der dukker begivenheder fra forskellige krigssituationer op i hendes hukommelse, men det, hun husker tydeligst, og som har betydet mest for hende, er hendes fars kærlighed, hendes moders tro og Salims mod. Hun husker også tydeligt det, som Kamal hviskede hende i øret, den sidste gang hun så ham: "Mor vær ikke bekymret. Jeg har det fint og klarer mig."

For Tamam og mange palæstinensiske flygtninge er minderne ikke blot en ophobning af begivenheder, men smertelige erfaringer som har formet deres liv. Det kan ikke bare passes

ind i fint udformede tidslinjer og omhyggeligt strukturerede akademiske klassifikationer af historien.

Tamam er eksempel på flygtningen, der er blevet defineret og redefineret utallige gange i tidens løb.

I den jødiske fortælling findes hun ikke. Der eksisterer hun ikke som et individ med en selvstændig historie. Israel og dem, der støtter deres politik, insisterer på, at palæstinenserne ikke er et folk, og derfor ikke har et retmæssigt hjemland. I bedste fald anses de for at have været omstrejfende nomader uden ejerskab til den "ørken", som på "mirakuløs vis" kom til

at "blomstre" takket været indsatsen fra det jødiske folk.

Der er en anden alternativ fortælling om Tamams liv, som passer ind i den zionistiske beskrivelse af Palæstina og palæstinenserne. Ifølge FN's definition kan man se Tamam, som del af et større flygtningeproblem, og hendes folks skæbne bliver lidt usikkert beskrevet som "spørgsmålet om Palæstina". Hendes "problem" formodes at være humanitært og blotet for politisk betydning. Mere abstrakt tænker man sig, at det blot gælder om at løse det materielle "spørgsmål", selvom der findes internationale love og basale menneske-

Nakba (fordrivelsen af lokalbefolkningen fra Palæstina i 1948) er en rodfæstet begivenhed i bevidstheden hos palæstinensere i eksil. For dem er Nakba til stadighed den tragedie, der huskes, og selvom den er fra en fjern tid, er den stadig nærværende på trods af geografisk adskillelse og traumer. Ramzy Baroudi har skrevet om Mellemøsten de sidste 20 år og udgivet flere bøger om palæstinensere. Her har han interviewet palæstinensere i eksil.

rettigheder, som burde medregnes. Efter næsten 70 år med snak og debat, løsningsforslag, bekræftelse og genbekræftelse, bor Tamam stadig i den samme flygtningelejr, hvortil hendes familie blev fordrevet i 1948.

Tamams far var en bonde i Joulis og boede i et lerklinet hus og ejede et lille stykke jord, et par køer og et æsel. Efter at han var blevet fordrevet fra Joulis, døde han af sorg og efterlod Tamam i gråd over tabet af hjemlandet – et savn hun har bevaret siden. Trods årevis i armod og afsavn i en flygtningelejr, er mindet om barndomslandet det, der er mest frisk i bevidstheden.

Hendes landsby, Joulis, eksisterer kun i hendes hukommelse og i minderne om de landsbyfolk, som blev revet op med rode fra deres simple og elskede palæstinensiske paradis. Hver familie fik dengang tildelt et blåt telt og en madration for at forhindre, at de skulle dø af sult, men spørgsmålet om det var en etnisk udrensning er aldrig blevet behandlet juridisk.

Der er aldrig blevet løst op for det traume, som Nakba er for titusindvis af palæstinensere. For dem, er det ikke bare en dato eller en enkelt tragisk begivenhed, men det er blevet en indgroet del af deres identitet, som uretmæssigt er blevet frastjålet dem.

Nu har Tamam fået børnebørn, som er ved at skabe deres eget liv. De blevet gift, har fået børn, og blevet en del af familien. De har arvet Tamams evige sorg, men oplever også hendes beslutsomhed.

Da Kamal døde, erklærede Tamam, at alle børnene i flygtningelejren var hendes sønner og døtre. Når hun kommer i håndgemæng med soldater for at befri rædselsslagne drenge fra at blive arresteret, bliver hun ofte slået af soldaterne. Hendes blå mærker bekymrer hende ikke. De intensive-

rer bare hendes følelse af det nødvendige i at gå op imod okkupationen. Selvom hendes børnebørn ikke har samme oplevelse af Nakba, som hun har, er det en del af arven og den uretfærdighed, som palæstinensere som befolkning er blevet udsat for. For dem alle eksisterer Nakba for altid. Det er en central del af den genetiske arv og fortsatte tragedie, der aldrig er blevet anerkendt af verdenssamfundet. Det vil være umuligt at forestille sig en ægte og fredelig fremtid for palæstinenserne, uden at der er taget stilling til den oprindelige uretfærdighed.

Da jeg spurgte Tamam, om hun ville tage tilbage til Joulis, hvis hun fik chancen, smilede hun og sagde: "Jeg er jo gammel og kan dårligt stå på benene." Men hun fortsatte: "Hvis jeg kunne opleve duften af Joulis blot én gang mere, ville jeg dø lykkelig." Hermed blev hendes øjne fyldt med tårer, hun rettede lidt på sit hovedtørklæde, sænkede hovedet og flød igen tilbage i et hav af minder.

Regeringen er klar med sanktioner over for alt, hvad der kan true staten Israel og søger at knuse enhver protest eller modstand fra den palæstinensiske befolkning. Et aktuelt eksempel på hvordan besættelsen bliver en forbandelse, der kan nedarves i generationer, er følgende:

Familien Qanbar blev i slutningen af juli idømt en bøde på 2,3 millioner dollars. Familiefaderen Fadi Qanbar, der er familiens forsørger, kørte i januar sin lastbil ind i en gruppe israelske soldater i Jerusalem og dræbte 4 af dem. Selv blev han skudt på stedet.

Hans enke er nu blevet dømt til at betale erstatning til de dræbte soldaters familier. Hvis hun ikke kan betale, går gælden i arv til hendes fire børn, hvoraf den ældste er syv år. I

Israel regner man med, at der kommer flere lignende sager.

Familien Qanbar er blevet hjemløs efter, at israelske myndigheder har muret vinduer og døre til i deres hjem i Østjerusalem. I alt har 14 personer, der er beslægtet med Fadi Qanbar, fået frataget deres opholdstilladelse i Jerusalem og er blevet udvist til Vestbredden. Ingen af dem har gjort noget ulovligt. Deres forbrudelse er ene og alene, at de er i familie med en, der af Israel betegnes som terrorist. Ydermere kræver Israel, at PA (Det Palæstinensiske Selvstyre) ikke længere må betale nogen form for pension eller kompensation til Qanbarfamilien eller andre familier, hvor familiefaderen er blevet dræbt eller fængslet på grund af den israelske okkupation.

I Israel er den arabiske medievirksomhed Al-Jazeera blevet nægtet ophold og sendetilladelse efter, de rapporterede fra konflikten omkring Al-Aqsa moskeen. Ifølge Al-Jazeera har Israel, USA og araberne gang i en plan om at skabe en palæstinensisk stat i Gaza-Sinai-området, hvortil det formodentlig er tanken at uddrive palæstinensere fra Jerusalem og Vestbredden.

I USA arbejder den jødiske lobby for at få gennemført en lov, der kriminaliserer statsborgere, der arbejder for eller støtter BDS bevægelsen. Den er foreløbig gennemført i 21 stater. Så paranoia eksisterer på begge sider af Atlanten. Ifølge lovforslaget kan amerikanere, der laver kampagne mod køb af israelske varer, få astronomiske bøder, og strafferammen er op til 20 års fængsel for den, der arbejder for boykot i forhold til Israel – et lovforslag der vil komme i konflikt med liberale amerikanske holdninger og især ytringsfriheden i USA.

Oversat af Ole Timotej

Jihadistisk terror er en trussel på mere end én måde. I sig selv fordi dens umiddelbare og direkte konsekvenser er død og lemlæstelse både dér og hér. Afledt fordi den privilegerer en nationalistisk selv-fedme, der hjælper konservative militarister og autoritært anlagte med at sælge tåbelige krige og tiltag, der eroderer demokratiske institutioner og principper. Den har også styrket liberale udenrigsministre og frisindede intellektuelle med at bilde sig selv ind, at meget af verdens fortræd skyldes, at deres "vestlige" ideer om individuelle frihedsrettigheder ikke har fundet vej ind i hovederne på muslimer.

En farlig radikalisering

Af Lars Ploug

Jihadistiske terrorangreb har forståeligt nok sat sit præg på livet i europæiske storbyer. Også i København er der blevet sat betonblokke op for at gøre det sværere for mennesker at køre biler ind i uskyldige mennesker på ordre af eller inspiration fra Islamisk Stat eller andre jihadistiske organisationer. Politi og efterretningstjenester får bredere beføjelser, så de kan opdagde folk, der

er i færd med at blive radikaliseret, og gribe ind, inden ideerne i deres hoveder bliver til terrorplaner, og inden der bliver gjort blodig virkelighed af dem.

Men det er ikke bare betonblokke og maskinpistolbevæbnet politi i gaderne, der skal hjælpe os med at undgå, at Kundby-piger og mænd og kvinder fra Mellemøsten lykkes med planer om

at sprænge hjemmelavede bomber, skære halse over på journalister fra Jyllandsposten, køre biler ind i sagesløse medborgere eller at rejse til Syrien for at blive borgere i Islamisk Stat.

Det idealiserede Vesten

Antiradikaliseringen skal også hjælpes på vej af en ideologisk offensiv mod radikaliserende ideer.

Det handler om at skabe generel tilslutning bag et stærkt idealiseret begreb om Vesten og, som det hedder, vestlige værdier. Det handler om at spænde forsvaret og omsorgen for vestlige frihedsrettigheder for politik, der marginaliserer værgeløse minoriteter og hjælper flertallet med at vænne sig til, at vægten, der afvejer hensynene til privatliv og retssikkerhed på den ene side og "sikkerhed" på den anden, så godt som altid lader hensynet til sikkerheden veje tungest.

Det handler om at skønsmale konsekvenserne af de "moraliske krige" (humanitære interventio-

ner), der har været ført under de vestlige værdiers banner. Men allermest handler det om at "glemme", at de har været der og tabuisere offentlig kritik af dem med henvisning til veteraner, der ikke må høre, at politikerne, der priser dem, har sendt dem i krig på åndssvagt grundlag.

Barcelona, London, Stockholm, Nice ...

Den 17. august var turen kommet til byen Barcelona i den spanske region Catalonien. På den berømte gade La Rambla pløjede en hvid varevogn sig gennem menneskemængden og kastede døde og sårede kroppe til højre og venstre. 15 mennesker blev dræbt og 152 såret. Det var, mener det spanske politi, en ung mand med tilknytning til et jihadistisk netværk, der kørte bilen og indefra kunne høre bumpene mod karosseriet og skrigene fra de mennesker, der blev ramt eller med nød og næppe undgik at blive det.

Og det var ikke første gang, at jihadistisk bilterror trak blodige hjulspor på europæiske gader.

Listen findes blandt andet på Wikipedia: Sidste sommer, den 14. juli, kørte Mohamed Lahouai en lastbil gennem den menneskemængde, der var forsamlet på strandpromenaden i den sydfranske by Nice, hvor tusinder var forsamlet for at fejre årsdagen for stormen på Bastillen. Han lykkedes med at dræbe 86 mennesker og såre andre 434. Siden har jihadistisk gennemført motoriserede terrorangreb i Berlin (12 dræbte, 56 sårede), Stockholm (5 dræbte, 12 sårede), London (8 dræbte, 48 sårede) og altså i Barcelona. Læg dertil bombeangrebet på en koncertsal i Manchester (23 dræbte, 250 sårede), og alle de angreb med bomber og skydevåben, som borgere i europæiske hovedstæder har været trakteret med siden angrebene i New York og Washington den 11. september 2001.

De stærkeste værdier

Efter udåden i Barcelona stod fremtrædende politikere som sædvanlig i kø for at sige stort set det samme: Angrebet i Spanien var et angreb på os alle, et angreb på vores demokrati, livsform, frihed og (vestlige) værdier. Vores svar skulle være ikke at lade terroristerne terrorisere os og i øvrigt at fortsætte med at leve og gøre, som vi plejer.

Herhjemme var det blandt andre udenrigsminister Anders Samuelsen, der stod for at læse op af manuskriptet og give de tragiske begivenheder et positivt spin. For det held, terroristerne havde haft i Spanien, det Forenede Kongerige, Sverige, Tyskland og Frankrig med at sprede rædsel, var i virkeligheden et udtryk for, at terroristerne er ved at tabe, mens vestlige værdier er i færd med at vinde.

Der er, forklarede Samuelsen, tegn på, at »det bliver bedre. Vi vinder frem på slagmarken. Vi forhindrer ISIL i at lave sit kalifat, fordi de kommer i defensiven, og fordi vi presser dem«.

Egentlige var det angrebene mod bløde, europæiske mål, derv iser, at det bliver bedre, for

»Islamisk Stat er i defensiven i Irak og i Syrien, og det betyder desværre også, at de bliver mere og mere desperate. Og nogle af de handlinger som vi så i Barcelona kan være et afløb for det. Mit budskab til danskerne er, at selvom det kan virke håbløst, når vi igen og igen ser billeder fra europæiske storbyer, så skal vi stå sammen. Vi kommer til at vinde kampen. De vestlige frihedsværdier er de stærkeste«.

Sejr for værdierne?

Anders Samuelsen har ikke helt uret med hensyn til sammenhængen mellem Islamisk Stats nederlag på slagmarken i Mellemøsten og organisationens stigende brug af blodige angreb mod bløde mål i Vesten. En stor del af Islamisk

Stats "succes" i Irak var betinget af dens lederes militære dygtighed og - i parentes bemærket - udygtigheden blandt soldater og officerer i den nye irakiske hær, som var trænet og betalt for af amerikanerne. Det var en stor fjer i hatten for IS at vinde territorium, og dermed få forenet de lufttunge ideer om stat og kalifat med en virkelighed på jorden. Derfor er det naturligvis en hattefjer, IS mister, når irakiske og kurdiske styrker med vestlig støtte oven fra lykkes med at trænge IS i defensiven og tage deres stat fra dem.

Så langt har Samuelsen ret, men han forholder sig demonstrativt ikke til den sammenhæng, vi ved, der er mellem konsekvenserne af vestlige humanitære interventioner og deres ikke så heldige konsekvenser i de lande og regioner, der bliver interverneret i, og jihadisternes styrke

For selvom Anders Samuelsen er meget sikker på, at vi nok skal vinde, fordi vores værdier er vestlige, har han til gode at forholde sig til, at vi i de sidste femten år har ladet vore soldater og kampfly kæmpe for vestlige værdier og derigennem hjulpet regionale konflikter i Centralasien, Mellemøsten og Nordafrika med at blive skærpet og endnu mere uløselige, flygtningestrømmen med at blive større og religiøse fanatikere med at blive endnu flere.

Grå zoner

Skønt det altså ingen tvivl er om, at Islamisk Stat er svækket og måske også med tiden vil blive knækket som kamp- og terrordygtig organisation, ændrer det ikke på de betingelser, vi med vore krige har hjulpet til eksistens i årene efter 11. september, eller på den frugtbare jord de betingelser giver jihadisternes, når det gælder om at formere sig organisatorisk og styrkemæssigt. Vestlige værdier eller ej.

En central strategisk ide hos IS er ideen om at eliminere den grå zone mellem den sekteriske salafistiske jihadisme og de vestlige muslimer, der ifølge organisationen er trosforrædere, fordi de i for stor grad har ladet sig integrere i de vestlige samfunds ugudelighed.

I Irak har IS hjulpet den zone med at blive mindre ved at styrke de sekteriske spændinger mellem den sunnitiske minoritet og den shiitiske majoritet, der kom til magten efter, at USA, bistået af koalitionen af villige lydstat, invaderede landet i 2003. I Vesten har organisationens fodfolk uheldigt allieret sig med den islamofobiske højrefløj ved at gennemføre terroraktioner, der har gravet grøften mellem muslimske minoriteter og flertalsbefolkningen dybere og gjort kulturracistisk tankegods mainstream.

IS lever, som andre organiserede inkarnationer af jihadismen, af at tale en krig mellem Vesten og Islam til virkelighed. Det er ikke svært

i en politisk kultur, hvor den stuerengjorte islamofobiske og kulturracistiske højrefløj lever af og højt på at gøre det samme. Det er alt andet lige nemmere at overbevise jihadistiske "prospects" om, at der er sådan en krig eller civilisationssammenstød, når fremtrædende politikere, uden at det koster dem særligt i agtelse, siger, at det passer.

Og det er nemmere at tro på dem, der motiverer krigene med nødvendigheden af at bombe terroristerne dér for, at de ikke skal bombe os hér, end det er at tro den humanitære interventionist, der siger, at det hele var godt ment.

Vestlige værdier vil vinde

Men den virkelighed er der ingen eller få der offentligt konfronterer Anders Samuelsen med. Der er i det hele taget meget få danskere med medievægt, der husker os på, at vi blindt fulgte amerikanerne ind i Afghanistan og Irak, eller at det i Libyen er gået som vi - hvis vi havde husket på de to foregående krige - have kunnet regnet ud, det ville gå.

Der er heller ikke mange, der husker på, at historien om krigene også var historien om mennesker, der blev torteret ihjel på CIAs hemmelige baser, eller sendt til Syrien og andre lande med ekspertise til og tradition for at gennembanke fanger i ugevis, sætte strøm til deres genitalier eller give dem med grovfilen på fortænderne.

Og der er noget nær slet ingen, der siger højt, at krigene, og vores næsten demonstrative konsensus om at være tavse om dem og deres konsekvenser, måske har noget at gøre med den uvilje, nogle eller mange muslimer føler mod os og vores vestlige værdier.

Og måske også de har opdaget, at det USA, der ifølge udenrigsminister Samuelsen leder den frie verden og NATO og bestemmer dansk udenrigspolitik, ledes af en autoritær præsident, der lader sig rådgive af fascistiske ideologer, roser nynazister, truer journalister, opfordrer til bøllevold mod politiske modstandere, bagvasker store befolkningsgrupper og truer med krig til højre og venstre.

Det siger en del om, hvad vestlige værdier også er. Og det siger en del om Anders Samuelsen og hans omsorg for de værdier, at man ikke ser ham bekymre sig om Donald Trump. Men de vil vinde. Værdierne. For de er de stærkeste.

Radikalisering

Et centralt begreb i forståelsen af, hvordan det går til, at mennesker, der lever i vestlige demokratier, bliver terrorister og begår masse mord på mennesker, de ikke kender, er radikalisering. Når begrebet er allermost bestemt, og betydningen af det er allermindest politiseret, er ideen, at der

er en proces, der bevæger individet ideologisk psykologisk fra en normal uvilje til at gøre mennesker ondt over en accept eller billigelse af grusomhed og til en vilje til selv at begå grusomme handlinger.

Der er forskellige bud på hvilke kræfter, der er operative i den proces. Men fælles for mange af de bud, der bliver bragt til medietorvet, er, at processen er ideologisk, og at indsatsen mod radikalisering handler om at opdage, hvem der er disponeret for at lade ekstreme ideer forfalske deres opfattelse af virkeligheden.

Nogle finder anlæggene for radikalisering i psykologien eller i betonforstædernes marginaliserede parallelsamfund, andre finder dem i muslimers tro som sådan eller i ekstreme fortolkninger af den tro. Men udgangspunktet for mange af teorierne er - som de bliver formuleret af eksperter, medielærde og lægfolk - at det der skal forklares, ikke må blive det med nogen form for henvisning til den politiske virkelighed. Hvis der er noget at diskutere ud over spørgsmålet om, hvordan ekstreme jihadistiske ideer skal holdes nede og især ude, så er den diskussion henvist til kulturens og værdiernes komfortable terræn.

Vores værdier, og ministerens

Dér behøver man ikke at forholde sig til, at de folk, der er allermost sangvinske i forhold til vestlige værdier, selv lader deres virkelighed forfalske af smigrende ideer om vestlig fortræffelighed uden at øde bare den mindste opmærksomhed mod de katastrofer, som den militariserede vestlige værdipolitik har påført verden, og især de dele af den der i hovedsagen bebos af muslimer.

Al dette betyder ikke, at det holder op med at være forkasteligt at slå sagesløse mennesker ihjel i europæiske storbyer, eller at vi skal stoppe med at bekæmpe jihadisme og jihadister. Det betyder ikke, at efterretningstjenester og politi skal afstå fra at holde øje med dem, der står i begreb med at handle på de farlige ideer, og det betyder ikke, at vi skal ophøre med at kæmpe for demokrati og oplysning og den slags.

Men det betyder, at vi - hvis vi mener noget med vestlige værdier, som vi vil være bekendt - skal kæmpe for at lade dem være andet end en undskyldning for de grusomheder, vi har påført millioner af mennesker i deres navn. For hvis det, der mangler, vitterligt er, at muslimer her og dér tager Anders Samuelsens vestlige værdier til sig, så er udsigten til fredelig sameksistens så langt under horisonten, at vi aldrig får den at se.

Af Lars Ploug

I den amerikanske dokumentarfilm *National Bird*, møder vi Heather, Tom og Lisa. Fælles for dem er, at de har arbejdet i den del af det amerikanske luftvåben, der står for flyvende droner. Det er ubemandede, fjernstyrede og missilbevæbnede flyvemaskiner, der i de seneste snart 20 år har været brugt i stor stil i Mellemøsten, Centralasien og andre steder hvor den amerikanske regering har besluttet sig for, at krigen mod terror skal kæmpes for at undgå, at den bliver det hjemme i de Forenede Stater.

Fælles for de tre er også, at de har brudt den tavshed om droneprogrammets virkelighed, der er dem pålagt. Dermed har de dementeret den ideologi, der fremstiller dronerne som et humanitært og præcist våben, der tillader krigen mod "bad guys" at blive ført uden for store civile tab, uden den militære besættelses tendens til at gøre lokalbefolkningen til fjender og uden at løbe anden risiko for "soldaterne" end at få musearm eller ondt i røven af sidde ned.

Heather, Tom og Lisa

I filmen forklarer Heather, at flyvevåbnet propagandainsats havde overbevist hende om, at droneprogrammet var cool, og at hun meldte sig, fordi hun følte sig betydningsfuld. Heather er en ung anerkendt kvinde, der med et befriende frisprog fortæller om arbejdet som image analyst og om udfordringen med at leve med bevidstheden om hendes andel i den fjerne krig.

Det arbejde består i at fortolke de billeder, som kameraerne under dronerne fanger af livet på jorden, og med at holde piloten, våbenoperatøren og kamerakontrolløren opdateret om mulige mål i landskabet. Det er, forklarer Heather, ikke ligefrem en eksakt videnskab, for selvom kameraerne er højteknologiske og imponerende og altting, så er det ikke lige sådan at skelne en krydstok fra en Kalashnikov.

Heather fortæller om tudeturene i pauserne på lokummet. Og hun fortæller om ubehaget ved den altså i mere end en forstand virkelighedsdistant snak om men-

neskene på jorden under dronerne, og om den fare mod Amerika og amerikanske interesser de muligvis eller muligvis ikke udgør.

Tom er en jaget ung mand, der i sin tid meldte sig til luftvåbenet, fordi han var arbejdsløs og fattig. Nu er han plaget af sin samvittighed, og af ikke ordentligt at kunne lette den til filmen. Efter at han tidligere har talt offentligt om sit arbejde i droneprogrammet, er hans hjem blevet stormet af FBI. Og mens filmen blev optaget, er anklagemyndigheden i færd med at undersøge, om der kan rejses tiltale mod Tom for spionage efter den paragraf fra 1917, som Obama (ja, det var dengang) så nævenyttigt har brugt til at retsforfølge whistleblowere.

Lisa er en midaldrende kvinde og teknisk specialist i en afdeling, der analyserer de efterretninger, som hjælper dronebesætningernes overordnede med taktiske beslutninger om, hvor og hvornår de fjernbetjente krigsfly skal sættes ind. Hun rejser til Afghanistan med en veninde, der er nødhjælpsarbejder og konfronteres dér med nogle af dronernes ofte.

Befriet for patriotisk selvmedlidenhed

Filmens instruktør Sonia Kennebeck har usentimentalt befriet sit værk for den patriotiske selvmedlidenhed, der ofte kommer til udtryk i "kritiske" krigsfilm, hvor ofrenes lidelser og tab gøres til tilbehør i bestræbelsen på at forstå, hvad "krig gør ved os". Det sludder er vi herligt fri for i *National Bird*.

Filmen viser, at den fjernførte krig med droner ikke er en gratis omgang for krigerne, der fører den. Og den viser, at magthaveres ambitioner om hemmeligt at kunne føre højteknologiske krige under den kritiske offentligheds radar, stadig løber risikoen for at blive saboteret af mennesker, der ikke giver sig lov til at glemme, at de grumsede ansigtsløse mennesker på computerskærmene er virkelige dér, selvom de ikke er det her.

National Bird havde amerikansk premiere i 2016.

Den kan ses på filmtjenesten Netflix

Forestillinger om Vestindien

Af: Morten Ranum

Udstillingsstedet Overgaden på Christianshavn præsenterer i september og oktober en lydinstallation, der skildrer fragmenter af dansk kolonial bevidsthed. Tidligere på året udkom første nummer af tidsskriftet Marronage, som forsøger at vise, hvordan kolonial bevidsthed og koloniale strukturer fortsat spiller en aktiv rolle i det danske samfund.

Marronage er et aktivistisk projekt, som lanceres her i 100-året for salget af de danske besiddelser i Vestindien. Tidsskriftet erklærer krig imod den kollektive fortrængning af vores koloniale fortid.

Ordet maroon kommer af det spanske cimarón, som betyder vilde dyr. Slaver der flygtede fra slaveplantagerne fik navnet maroons. I bjergene, på sletterne og i junglen skabte de bortløbne slaver deres egne samfund kaldet marronage; en organiseret modstand mod et system, der bestemte, hvem der er frie, og hvem der ikke er.

I første nummer af Marronage proklameres en forbindelse mellem slaverne i Vestindien og flygtninges situation i nutiden. Den forbindelse er udtryk for vores koloniale arv. Kun gennem et opgør med fortidens slaveri, kan vi gøre os håb om at frigøre os for nutidig racisme og undertrykkelse.

Tidsskriftet præsenterer en række artikler, hvor der nøgetrøt præsenteres beskrivelser af skjulte sider af kolonihistorien. Blandt andet dokumentation af slavernes (eller de slavegjorte) modstand. Også redegørelse for hvordan Danmarks forhold til Grønland bør forstås som en fortsættelse af dansk kolonihistorie, der til stadighed er ureflekteret og ikke anerkendt.

Tidsskrift eller aktivisme?

Der er en stor kontrast mellem artiklerne og tidsskriftets indledning. Dermed kan seriøse intellektuelle læsere meget nemt blive skræmt væk, mens de aktivistisk indstillede må blive slemt

skuffede, så snart de har læst indledningen. Således placerer Marronage sig midt mellem to stole. Selv for mange aktivister kan de næsten parole lignende slagord i indledningen blive for tyndbenede, når de bliver sat på skrift. De gør sig bedre på et banner til en demo. Derimod har tidsskriftet en virkelig relevant og anvendelig literaturliste med forslag til videre læsning. Der er også grund til at fremhæve ordlisten, som bringes i forlængelse af indledningen. Her præsenteres en række relevant begreber – ikke alene præsenteres begreberne, men der reflekteres også kritisk over deres anvendelse. Fx udskiftes ordet slave med slave-gørelse og race med race-gørelse. Dermed pointeres det, at slave er noget, man bliver gjort til – ikke noget man er.

Reproduktion af kolonial tavshed

Kunsten bør være en kritisk front, hvor aktuelle problemstillinger vendes på hovedet, og hvor der stilles spørgsmålstejn ved forestillinger om vores historie.

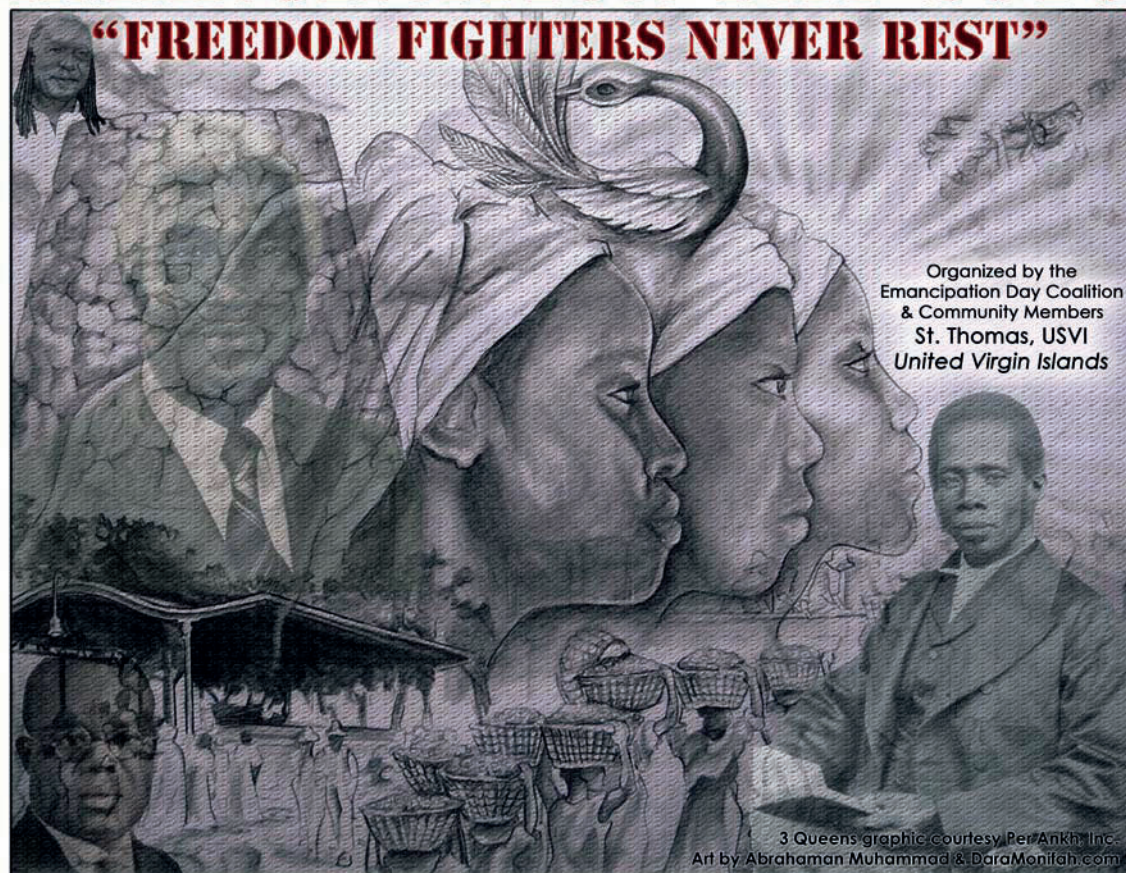
I den aktuelle udstilling på udstillingsstedet Overgaden vises en lydinstallation med titlen "Vestindiske Forestillinger". Man træder ind i et mørkt rum med grønt lys. Lyset kommer fra en række spots i den fjerneste ende af rummet. De giver en fornemmelse af at blive blændet, men lyset er afdæmpet, og her er meget mørkt. Efter lidt tilvænning ser man andre tilskuere som silhuetter i rummet. Der er lyde af fuglestemmer og insektlyde. Lyden er konstant and monoton.

Det er umuligt at fornemme, hvor vi befinder os, eller hvad vi skal opleve. Der er ingen reference til noget. Udstillingens titel er allerede glemt og forsvundet i tilskuerens forvirring.

I udstillingsmaterialet, som ligger udenfor i receptionen, er der en lang beskrivelse af, hvordan installationen viser vores forestillinger om et tabt paradis i Vestindien og et afsavn efter tidligere tiders storhed. Intet af det genfinder man i kunstværket, men det efterlader kun tomhed og ligegyldighed. Derfor bliver udstillingen også selv en del af vores fortrængning af kolonial fortid og nutid.

EMANCIPATION DAY 2016

"FREEDOM FIGHTERS NEVER REST"

SUNDAY, JULY 3, 2016 | 10AM-2PM | EMANCIPATION GARDEN

Plakat fra det tidligere Dansk Vestindien som fejrer "Befrielsesdagen 2016 ... Frihedskæmpere hviler aldrig". På plakaten ses blandt andet Vestindiens tre dronninger, som var tre slavekvinder fra St. Croix, der ledte et oprør mod den danske regering med krav om bedre leve- og arbejdsvilkår.

Tidsskriftet Marronage
Forlaget Nemo
Andet nummer udkom 29.juni 2017
www.forlagetnemo.dk
Vestindiske Forestillinger
Jacob Kirkegaard & Niels Lyhne Løkkegaard
Udstillingsstedet Overgaden
Overgaden neden Vandet 17
1414 København K
Udstillingsperiode: 26.08-22.10 2017
www.overgaden.org

AFSAVN

Jeg savner mit hjem
Med kameler og tør jord
Jeg har brændt billederne
Og kastet alt bort.
Jeg savner at blive hyldet af lyden fra geværskud
At være et selvopfundet billede af synden
Jeg savner at være en pige med en forførende stemme.
Jeg savner den fattigdom der vendte sig mod min far
Og uretfærdighed som blev min mor
Jeg savner mig
At forsvare mig selv
Høre mig tale
Bagvaske mig selv
Jeg savner den bortkastede udgave af mig.
Jeg savner mit ægteskab med ensomhed
Vores tavse år
Og fornemmelsen af modstandskraft.
Jeg savner Gud
At være hans slave
Og lænket til hans hellige bøger
At tro på hans ord
Og forbande tvivlen
Jeg savner at være en bestseller historie
Solgt, nomineret og populær
Med den opdigtede mig.
Jeg savner mine dystre øjeblikke
hvor jeg grinede med mørket
Og talte til stilheden
Jeg savner min hellighed
Og min tro
Jeg savner håbløsheden og den
uheldige mig
at være frøken tavshed
og den største taber

Jeg savner fornemmelsen i maven
Da jeg var i et forhold til fattigdom
Når ingen velsignelser blev hørt
Når pengene udeblev
Jeg savner at råbe om hjælp.
Hatten af for at savne at være undertrykt
Et stående bifald for at savne fattigdom
21 skudsalver som hilsen for endelig...
Jeg savner de følelser
Som fik mig til at savne det liv jeg har nu.
Jeg savner at være i fangenskab
At være flygtning
Og en klagende stemme
I en situation hvor jeg tvinges
til at være i defensiven
Jeg savner mit hjem
Min kultur
Mit folk
Og den jeg er
når jeg ligger i asken.

(Digt af Asha Jaffer; oversat af Morten Ranum)

Asha Jaffer, Nairobi, Kenya

Asha er digter, journalist og aktivist. Et udvalg af hendes digte kan læses på bloggen "Poetry Cup", hvor læserne vil kunne smage hendes smerte og latter. Som journalist er hun blevet præmieret med Haller Prize for Journalist Development. Prisen gives til skribenter i det centrale og sydlige Afrika, der indsigtsfuldt undersøger udfordringer og muligheder med digitale teknologier indenfor udviklingsområdet.

I MISS

I miss my home
With camels and dry soil
For I have cremated its pictures
And disposed.
I miss being serenaded by sounds of gun shots
Being seen as a homemade image of sin
I miss being a girl whose voice is seen seductive.
I miss poverty that turned to my dad
And injustices that became my mother
I miss me
Vindicating myself
Hearing me speak
Defaming me
I miss the trashed me!
I miss my marriage to solitude
Our years of silence
And atmospheres of resilience.
I miss God
Being his slave
And chained to his holy books
Believing in his words
And cursing the evasive
I miss being a bestselling story
Sold, titled, branded
With the fictionalized me.
I miss my dark corners
Where I giggled with darkness
And spoke to silence
I miss my divinity
And faith
I miss hopelessness and the
Unsuccessful me
being miss mute
and a top notch looser

I miss the feeling in my stomach
When I was in a relationship with poverty
When blessings turned Its back
When money dumped me
I miss calling the space.
Hats off for I miss being oppressed
Stand ovation for I miss poverty
21 gun salute for finally....
I miss those feelings
That made me miss the life I have now.
I miss being imprisoned
Being a fugitive
And a plaintive
In a cases that I have
to be in the defense
I miss my home
My culture
My people
And the the me
that is in ashes

Asha Jaffer har publiceret artikler i The Guardian, på internationale blogs og sin egen journalistiske blog "Writivism". Asha Jaffer tilhører en ung generation af kenyanere, som har et stort global ud-syn, men bliver boende Kenya, for som de tørt konstaterer: "det hele foregår jo lige her, hvor vi bor".

Poetry Cup: <https://jaffardad.wordpress.com>

Writivism: <https://misslineswriter.wordpress.com/>

Twitter: <https://twitter.com/Asha-Jaffar>

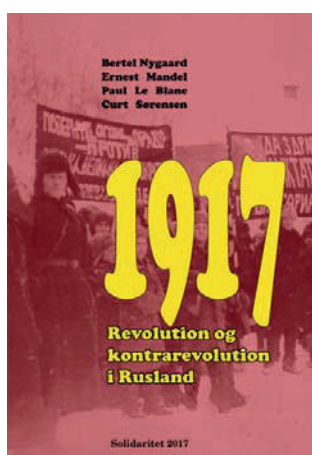
Instagram: <https://www.instagram.com/ashajaffar>

Facebook: <https://www.facebook.com/asha.jaffar.9>

1917

Oktoberrevolutionen 100 år

Tre bøger til forståelse af den russiske revolution til 200 kr. i alt

Antologien har fire bidrag til forståelsen af 1917-revolutionen:

- Bertel Nygaard giver hovedtrækkene i den historiske udvikling.
- Ernest Mandel har betragtninger over den russiske revolution, hvor han affærdiger at se 1917 som et kup.
- Paul Le Blancs samler de vigtigste spørgsmål, set i lyset af aktuelle politiske og videnskabelige diskussioner.
- Curt Sørensen analyserer årsager og sammenhæng fra revolutionsåret, til konsolideringen af det stalinistiske styre helt frem til og med Anden Verdenskrig.
- Bogen 256 sider

I denne bog præsenterer Lars Lih en letforståelig, loyal men også en ny forståelse af Lenins tanker og liv.

Biografien er baseret på omfattende nye studier, som sætter Lenin ind i en sammenhæng med udviklingen i såvel det russiske samfund, som i den internationale socialistiske bevægelse.

Bogen er på 280 sider.

I denne bog udforsker Paul Le Blanc Trotskijs liv. Han viser, hvordan Trotskijs eksil fra 1928 på afgørende vis udviklede hans forestillinger, hans handlinger og hans mange skrifter. Det var en periode med forskellige opholdssteder for ham og hans familie, først på en ø i nærheden af Istanbul, så i Frankrig, så i Norge, indtil han sammen med sin familie og støtter slog sig ned i Mexico i 1937. Her blev han tre år senere myrdet af en stalinistisk agent.

Med støtte i en lang række kilder giver Le Blanc et afbalanceret billede af Trotskij. Han sætter ham ind i en historisk kontekst. Bogen er på 290 sider.

Bøgerne kan købes i Solidaritetsbutikken eller bestilles på solidaritet.dk (+ porto)